

Глава осма

Истината е като бутилка добро вино. Често я намиращ забутана в най-тъмния ъгъл на избата. От време на време трябва да я обръщаш. После малко да я избършееш от прахта, преди да я извадиш на светло и да я използваш.

Очуканото БМВ стоеше пред къщата на Кеймбридж Стрийт, Пимлико, почти петнадесет минути. Свободните седалки бяха засипани с такъв хаос от стари вестници и обвивки от шоколадови десерти, какъвто само една истински заета с работа необвързана жена може да създаде, а в средата му Мати Сторин хапеше устни. Късно следобед съобщението, че няма да има партийни размествания, беше предизвикало трескава дискусия дали министър-председателят е възхитителен и дързък, или просто си е изпуснал нервите. На нея ъ трябваше гледната точка на хората, помогнали в оформянето на решението. Уилямс беше убедителен и уверен, както винаги, но Ъркарт упорито не вдигаше телефона.

Без съвсем да е наясно защо, след като приключи работния ден във вестник „Кроникъл“, Мати беше решила да мине покрай дома на Ъркарт, който беше само на десет минути от Камарата на общините в една от елегантните странични улици, които кичат по-хубавите части на Пимлико. Очакваше да намери къщата празна и тъмна, но вместо това лампите светеха и се виждаше, че вътре има движение. Набра номера още веднъж, но пак нямаше отговор.

Светът на Уестминстър е клуб с много неписани правила и се пази ревниво както от политиците, така и от журналистите – особено, така нареченото „лоби“ от кореспонденти, които тихо и дискретно направляваха медийната дейност в двореца Уестминстър. Допуска се например брифинги и интервюта да бъдат провеждани при ясното условие, че източникът на информация ще остане неразкрит, без намек дори, изцяло в сянка. Това дава смелост на политиците да си развържат езиците и да споделят конфиденциална информация; от друга страна, позволява на кулоарните кореспонденти да спазват сроковете на публикациите си и да се прочуят със забележителни заглавия. „Омертата“* е пропускът на журналиста; без него той или тя ще види как всички врати и усти се затварят пред него. Разкриването на анонимен източник се наказва с обесване, тропането по вратата на дома на министър е само малко по-долу в списъка с осъдително поведение, който има за цел да отреже всички форми на полезен контакт. Политическите кореспонденти не преследват с въпросите си по домовете, това е проява на лош вкус, който докарва черни точки и псувни.

Мати още веднъж прехапа бузата си. Беше нервна. Не би нарушила правилата с лека ръка, но защо проклетникът не вдигаше телефона? Какво ли, за Бога, правеше?

Дебел глас със северен акцент шепнеше в ухото ъ, глас, който толкова често ъ липсваше, откакто напусна вестник „Йоркшир поуст“ и мъдрия стар редактор, който беше дал на Мати първата ъ сериозна работа. Какво казваше той? „Правилата, моето момиче, не са нищо повече от меко одеяло за старците, да се пазят от студа. Те са инструментът на мъдрите за

обезсилване на глупавите. Да не си посмяла да идваш в офиса ми и да ми казваш, че си изпуснала добрата история заради нечии чужди скапани правила.“

¹ „Добре де, добре, стар досадник такъв, остави ме на мира“, каза си Мати на глас. Погледна косата си в огледалото, прокара ръка през нея, за да ѝ върне малко живот, отвори вратата на колата, стъпи на паважа и веднага ѝ се прииска да е някъде другаде. След двайсет секунди къщата проехтя от ударите на орнаментираното медно чукало по входната врата.

Ъркарт отвори вратата. Беше сам, облечен неофициално, неочакващ посетители. Съпругата му беше отишла в провинцията, а прислужничката не работеше през уикендите. Когато погледът му се спря върху Мати, очите му бяха пълни с недоволство; в тъмнината на улицата не беше разпознал веднага кой го безпокои.

– Г-н Ъркарт, опитвам се да се свържа с вас цял следобед. Надявам се, че не ви притеснявам.

– В десет и трийсет през нощта? Дали ме *притеснявате*? – недоволството му се беше превърнало в раздразнение.

– Простете ми, но имам нужда от малко помощ. Никакви промени в Кабинета, нито една. Това е невероятно. Опитвам се да разбера каква логика стои зад това.

– *Логиката* зад това? – гласът на Ъркарт потъна в още по-дълбок сарказъм. – Съжалявам, но нямам какво да кажа.

Той се опита да затвори вратата, но нежеланата посетителка направи упорита крачка напред. Нали това глупаво момиче няма да вземе да сложи крак на вратата, би било твърде комично. Но Мати заговори спокойно и тихо.

– Г-н Ъркарт, това е страхотна реплика. Но не мисля, че искате да публикувам точно нея.

Ъркарт се замисли, заинтригуван. Какво, за Бога, има предвид тя? Мати усети колебанието му и хвърли още малко стръв.

– В статията ще пише: „Има сигнали за сериозно разединение в Кабинета относно липсата на промени. Камшикът, за когото отдавна се смята, че храни амбиции за нов пост, отказа да защити решението на министър-председателя“. Как ви се струва това?

Чак сега, когато очите му свикнаха със сенките отвъд прага му, Ъркарт разпозна новата репортерка на „Кроникъл“. Познаваше я бегло, но беше виждал и чел достатъчно, за да подозира, че тя не е глупава. Затова още повече се учуди, че е готова да лагерува на прага му, опитвайки се да го притисне.

– Не говорите сериозно – каза Ъркарт бавно.

¹ Код на честта, клетва за мълчание.

Мати се усмихна широко.

– Разбира се, че не. Обаче какво да направя, като не си вдигате телефона и не искате да говорим лице в лице.

Честността ѝ го обезоръжи. А и както стоеше под светлината на лампата над вратата, с блещукащи кичури в късата ѝ руса коса, той трябваше да признае, че е срещал и по-непривлекателни гледки в кулоарите.

– Наистина ми трябва вашата помощ, г-н Ъркарт. Имам нужда от нещо смислено, нещо, което да става за дъвчене, иначе всичко е захарен памук. А само това ми остава в момента. Моля, помогнете ми.

Ъркарт си пое въздух през носа, загледа я.

– Би трябвало да съм бесен. И да се обадя на вашия редактор и да искам извинение за този откровен тормоз.

– Но няма да го направите, нали?

Съвсем съзнателно кокетничеше. Въпреки че предишните им срещи бяха мимолетни, тя си спомни погледът, който ѝ беше хвърлил веднъж, като се разминаваха в централното лоби, дискретния мъжки пламък в очите, които я бяха огледали цялата, без и за момент да изглежда, че се разсейват от целта.

– Може би все пак е по-добре да влезете... г-ца Сторин, нали?

– Моля, наричайте ме Мати.

– Дневната е на горния етаж – каза той. Прозвуча като малко признание.

Той я заведе в стая, обзаведена консервативно, но с много вкус; тъмножълти стени, покрити с маслени платна – коне и пасторални сцени, мебелите резбовани и елегантни. Висока библиотека с книги, семейни снимки в рамки, камина от бял мрамор. Отсенките бяха кадифени, осветлението – разсеяно и приглушено, атмосферата наситена. Той си наля голяма чаша малцово уиски, отлежал „Гленфидих“, и без да пита, направи същото за нея, преди да се отпусне в кресло от тъмна кожа. Книга с изтъркана подвързия се крепеше на облегалката за ръка – пиеси на Молиер. Мати седна срещу него в края на канапето, леко нервна. Извади малък тефтер от чантата си, но Ъркарт махна с ръка.

– Уморен съм, г-це Сторин... Мати. Беше дълга кампания и не съм сигурен, че мога да се изразявам съвсем точно. Така че без записки, ако нямаш нищо против.

– Разбира се. Кулоарни правила. Мога да използвам, каквото ми кажете, но няма да ви цитирам по никакъв начин. Без отпечатьци.

– Именно.

Той остави настрана Молиер, а тя своя тефтер и се облегна на канапето. Беше облечена в бяла памучна блуза; беше тясна. Той обърна внимание на това, но погледът му не беше хищнически. Сякаш имаше око, което попиваше всичко, стигаше по-дълбоко от другите. И двамата знаеха, че играят игра.

Той извади цигара от сребърна кутия, запали я и вдиша дълбоко.

– Какво би казала, Мати, ако министър-председателят вижда това като най-добрия начин да продължи работата си? Да не обърква министрите си с нови задължения? С пълна пара напред.

– Бих казала, г-н Ъркарт, че тази информация няма защо да ми я казвате неофициално!

Ъркарт се засмя на прямотата на младата журналистка. Дръпна си силно от никотина. Комбинацията му хареса.

– Също така бих казала – продължи Мати, – че в очите на много хора изборите показваха нуждата от нова кръв и нов начин на мислене. Загубихте много места. Подкрепата на избирателите ви не беше съвсем щедра, нали така?

– Имаме очевидно мнозинство и спечелихме много повече места от опозицията. Не е никак зле след толкова много години на власт... Не мислиш ли?

– Тук съм, за да слушам вашите мисли, а не моите.

– Направи ми това удоволствие все пак.

– Само дето не е много обещаващо за следващите избори, нали така? Пак едно и също. Корабът потъва, пълен напред.

– Мисля, че това е малко крайно – каза Ъркарт, знаейки, че трябва да изрази по-ясно несъгласието си.

– Бях на една от предиборните ви изяви.

– Така ли, Мати? Поласкан съм.

– Говорихте за нова енергия, нови идеи, нови цели. Цялата сила на думите ви беше в това, че ще има промяна и някои нови играчи.

Тя спря за момент, но Ъркарт сякаш не искаше да отговори.

– Вашето собствено обръщение за изборите – имам го тук някъде...

Тя извади лъскава брошура от тестето листове, които бяха натъпкани в чантата ѝ.

– Тук се говори за „вълнуващите предизвикателства пред нас“. Всичко това, което се случва сега, е вълнуващо колкото вчерашен вестник. Но аз май говоря твърде много.

Той се усмихна, отпи, не каза нищо.

– Нека ви попитам направо, г-н Ъркарт. Наистина ли мислите, че това е най-доброто, което министър-председателят може да направи?

Ъркарт не отговори веднага, надигна питието и отпи бавно още веднъж, взирайки се в нея през ръба на кристалната чаша.

– Смятате ли, че Хенри Колингридж е най-добрият представител на страната ни? – настоя тя, но с по-мек тон.

– Мати, как, за Бога, очакваш да отговоря на такъв въпрос? Аз съм Камшикът, абсолютно лоялен съм на министър-председателя и промените в Кабинета. Или по-скоро липсата на промени – остротата на сарказма се върна в гласа му.

– Да, но какво ще каже Франсис Ъркарт, мъжът, който има големи амбиции за партията си и отчаяно гони успехи. Той подкрепя ли?

Не последва отговор.

– Г-н Ъркарт, материалът ми за утре ще отрази достоверно вашата официална лоялност към правителството и вашата защита за решенията. Но...

– Но?

– Говорим неофициално. Всичките ми инстинкти подсказват, че не ви харесва случващото се. Искам да знам. Искате да сте спокоен, че мислите ви няма да стигнат до колегите ми, или вашите колеги, или да станат храна за слухове в Уестминстър. Давам ви думата си за това. Това е само за мен, защото може да се окаже важно в предстоящите месеци. И, между другото, никой не знае, че съм тук сега.

– Сделка ли ми предлагаш? – меко промърмори той.

– Да. Мисля, че и вие го искате. Някой като мен, през когото да можете да говорите.

– А защо мислиш, че ми трябва нещо такова?

– Защото ме поканихте да вляза.

Той я погледна със сините си очи, който проникваха дълбоко в нея и будеха вълнения.

– Искате да сте играч, а не просто пешка – каза тя.

– По-добре да ядосаш хората, отколкото да бъдеш забравен, а?

– Аз така мисля – каза тя и задържа погледа му, усмихвайки се.

– Нека опитаме нещо, Мати. Една простичка история. За един министър-председател, заобиколен от амбиции, не негови, а на тези около него. След избори тези амбиции се

изострят. Той трябва да ги държи под контрол, да ги сложи под похлупак, иначе може да го залечат и тотално да го заличат.

– Казвате ми, че има разединение и вътрешни борби вътре в Кабинета, така ли?

Той спря и обмисли думите си, преди да продължи бавно и с решителен глас.

– Едно голямо дърво започва да гние. И е само въпрос на време гниенето да се разпространи. Така че, както можеш да си представиш, има много хора, които се чудят как ще изглеждат нещата след осемнайсет месеца, къде искат да са застанали, ако или когато дървото падне с трясък на земята. Както става с всяко дърво рано или късно.

– А защо той не се отърве от проблемните?

– Защото не може да си позволи недоволни бивши министри от Кабинета да буйстват от задните скамейки, когато мнозинството му е само от двайсет и четири и може да изчезне при първата издънка в парламента. Трябва да пази всичко колкото може по-тихо и по-незабележимо. Не може да премести „неудобните“ на нови постове в Кабинета, защото всеки път когато изпратиш нов министър в дадено министерство, той се юрва с ентузиазъм да направи впечатление. Така влизат в полезрението на важните хора в медиите като теб. Скоро става ясно, че такива министри не си вършат работата, а промотират себе си за следващото състезание, което неминуемо ще дойде. Това е рак. Хаос в правителството, всеки си пази гърба, объркване, дисхармония, обвинения, че нещата излизат извън контрол – тогава рязко влизаме в криза на лидерството.

– И затова всеки трябва да остане на мястото си. Мислите ли, че това е смислена стратегия?

Той отпи голяма глътка уиски.

– Ако аз бях капитан на „Титаник“ и виждах скапания огромен айсберг пред мен, мисля, че бих сменил курса.

– Казахте ли това на министър-председателя днес следобед?

– Мати – каза той с упрек, – искаш твърде много от мен. Наистина ми е приятен разговорът ни, но се страхувам, че бих отишъл твърде далеч, ако започна да разкривам детайли от срещи в тесен кръг. Това би било груб фал.⁷⁰

– Тогава нека ви питам за лорд Уилямс. Той беше при премиера твърде дълго този следобед, ако единственото, което са решавали, е да не правят нищо.

– Един човек, побелял в служба на партията. Чувала ли си израза „Ако видиш старец да бърза, пази се“?

– Не може да се надява да стане лидер на партията. Не и от Камарата на лордовете!

– Не, разбира се, че не. Дори старият Теди не е такъв егоист. Но той е от старите държавници, иска да се увери, че лидерството ще попадне в подходящи ръце.

– Чии ръце?

– Ако не неговите, то на някой от неговите „дякони“.

– Като например?

– Ти нямаш ли предположения?

– Самюъл. Майкъл Самюъл – каза тя развълнувано, стис-кайки устни.

– Може би си права, Мати.

– Откъде знаете?

– Не бих могъл да коментирам – Ъркарт се усмихна и допи уискито. – Мисля, че те оставих достатъчно да правиш предположения. Добре е да поспрем дотук.

Мати кимна колебливо.

– Благодаря ви, г-н Ъркарт.

– За какво? Аз нищо не съм казал – той стана.

Главата ѝ бучеше от теории, докато се опитваше да подреди парчетата от пъзела. Ръкуваха се на входната врата, когато тя проговори отново.

– Г-жа Ъркарт?

– Не е тук. В провинцията е.

Ръцете им още бяха стиснати.

– Моля, предайте ѝ най-добрите ми пожелания.

– Ще, Мати. Ще.

Тя пусна ръката му и се обърна да си тръгне, но се поколеба отново.⁷¹

– Един последен въпрос. Избори за нов лидер. Ако има такива, вие ще участвате ли?

– Лека нощ, Мати – каза Ъркарт и затвори входната врата.

Дейли Кроникъл, понеделник, 14 юни, първа страница:

Министър-председателят шокира много наблюдатели вчера, когато обяви, че няма да има никакви промени в Кабинета. След като се съветва няколко часа с председателя на

партията лорд Уилямс, както и с Камшика, Франсис Ъркарт, заповедта, която Хенри Колингридж даде на партията, беше „държим курса“.

Въпреки това късно вечерта източници от висшите ешелони на Уестминстър изразиха удивлението си от неговото решение. В някои кръгове то се възприема като разкриващо слабите позиции на премиера след кампанията, която за мнозина изглеждаше вяла.

Увеличават се предположенията, че за Колингридж е малко вероятно да се пребори на следващи избори, а изглежда, някои министри вече правят маневри за по-добра позиция в случай на предсрочни вътрешнопартийни избори. Един министър от Кабинета сравни премиера с „капитана на „Титаник“ в момента, когато навлиза в ледовити води“.

Решението да не се правят промени в Кабинета е първият подобен случай в историята след войната и се тълкува като най-ефективния начин Колингридж да държи къкрещите междуособици в Кабинета под контрол. Вчера вечерта Камшикът защити решението като „най-добрият начин да се продължи работата“, но вече има спекулации за вероятни претенденти в евентуални партийни избори за нов лидер.

Лорд Уилямс, с когото се свързахме снощи, описа всякакви такива предположения като „пълни глупости“. Той каза: „Министър-председателят осигури на партията четвърта историческа изборна победа. В момента сме в отлична форма“. Позицията на Уилямс като председател на партията би била от решаващо зна⁷²

чение при избори за нов лидер, а и за него се знае, че е близък с Майкъл Самюъл, министър на околната среда, който би могъл да е един от претендентите.

Опозицията побърза да се нахвърли върху това, което те определят като нерешителност от страна на министър-председателя. Лидерът на опозицията каза: „Пожарът на недоволството е разпален в правителството. Не мисля, че г-н Колингридж има силата и подкрепата да го потуши. Вече чакам с нетърпение следващите избори“.

Източник от високите ешелони на правителството описа ситуацията като „едно голямо дърво, което започва да гние“.

Глава деветнадесета

Повечето кандидати в местните избори са просто процедурна необходимост, нужна, за да накара победителя да се чувства, сякаш е постигнал нещо значимо. Което рядко е така наистина.

Четвъртък, 14 октомври

– Нали няма да ти стане навик да ме будиш всяка скапана сутрин, а?

Дори по телефона в гласа на Престън ясно се долавяше, че това е заповед, а не въпрос. Мати някак си бе съумяла да се подреди още по-зле, отколкото предната сутрин, след няколко часа алкохолно самонаказание с Чарлз Колингридж. Много трудно ѝ беше да хване тънките детайли на това, което се случваше.

– Дявол да го вземе, Грев. Лягам си с мисълта да те убия, защото си спрял статията. Тази сутрин се събудям и виждам опропастената ѝ версия на първа страница с автор някой си „Редакция „Политика“. Вече не *мисля*, че искам да те убия, а *знам*, че искам да те убия. Но първо искам да разбера защо се ебаваш със статията ми? Защо си промени решението? Кой е писал текста? И кой, по дяволите, е „Редакция „Политика“, ако не аз?

– Успокой топката, Мати. Поеми си въздух, преди да скъсаш корсета.

– Не нося корсети, Грев!

– А ти къде беше цяла вечер? Мяташе погледи на някой ерген или си гореше сутiena на някоя феминистка сбирка? Както и да е. Звънях ти. Ама няма кой да вдигне. Ако се беше навъртала наоколо, щеше да чуеш всичко.

Мати започна да си припомня събитията от предната вечер. Костваше ѝ много усилия, всичко беше в мъгла. Моментната ѝ разсеяност даде време на Престън да продължи.

– Както, мисля, ти е казал Крайевски, вчера редакторският екип реши, че няма достатъчно доказателства, подкрепящи материала, за да го публикуваме днес.

Мати изсумтя с негодувание.

– Честно казано, на мен ми хареса статията още от самото начало – добави той, като се мъчеше да звучи искрено. – Исках да стане, но ми трябваше още потвърждаваща информация, преди да съсипем министър-председателя в деня на важни местни избори. Един анонимен лист хартия не беше достатъчен.

Не аз съсипах министър-председателя, а *ти* – Мати искаше да го прекъсне, но Престън я изпревари.

– Затова си побъбрих с един от познатите ми във висшите кръгове на партията и късно вчера получихме потвърждението, което ни трябваше. Точно преди да влезем в печат.

– Но моят текст...

– Текстът трябваше да се адаптира, историята се разви. Опитах се да се свържа с теб, но тъй като не успях, я пренаписах сам. Не исках друг да я пипа, статията е твърде добра. Така че „Редакция „Политика“ в случая съм аз.

– Аз написах статия за данните от едно проучване. Ти си я превърнал в разпятие за Колингридж. Какви са тези цитати „според важни фигури в партията“, какви са тези критики и присъди? Кой друг от вестника работи в Борнмът освен мен?

– Моите източници са си моя работа, Мати. Би трябвало да си наясно с това.

– Глупости, Грев. Аз съм твоят политически кореспондент на скапаната конференция. Не можеш да ме държиш на тъмно по този начин. Вестникът е обърнал наопаки статията ми, а също и Колингридж. Само до преди няколко седмици според теб слънцето изгряваше от задника му, а сега е – как го беше написал – „катастрофа, която всеки момент може да изкара правителството от релсите“. Сигурно ще съм популярна колкото подмишницата на вещица тук тази сутрин. Трябва да ми кажеш какво става!

Престън се беше опитал. Беше предложил някакво обяснение. Не беше истината, ама какво от това? Сега обаче реши, че е време да използва началството си.

– Ще ти кажа какво става. Имаме страхотна ексклузивна история, ей това става. И може да си пропуснала този факт, Мати, но аз съм главен редактор на вестника и не съм длъжен по цял ден да се обяснявам на всеки новак репортер, който скучае в провинцията. Ти правиш, каквото ти се каже, аз правя, каквото ми се каже, и двамата си вършим работата. Нали така?

– А кой, по дяволите, ти казва на теб какво да правиш, Грев? – настоя Мати.

Но всичко, което получи в отговор, беше сигнал „свободно“. Връзката беше прекъсната. Тя удари по облегалката на стола в пристъп на ярост. Не можеше повече, нямаше повече да търпи това. Мислеше, че нови врати ще се отворят пред нея, но вместо това редакторът ѝ ги затваряше, като ѝ прищипваше пръстите. Вече нищо не разбираше.

Половин час по-късно, все още не можеше да разбере като се мъчеше да събере мислите си с още една чаша кафе в стаята за закуска. С облекчение откри, че Кевин Спенс не е там. Купчина със сутрешните вестници лежеше в краката ѝ; трябваше да признае, че Престън е прав – беше чудесен ексклузивен материал, най-добрата първа страница от всички. Добри статистики, добри цитати. Твърде добра работа, за да я беше свършил Престън по телефона от Лондон. Докато ровеше в камарата с парчета от пъзела, усети как сянка премина през стаята и като вдигна поглед, видя огромната фигура на Бенджамин Ландлес да се влачи тежко към една маса до прозореца, където седеше лорд Питърсън, ковчежник на партията. Бизнесменът натъпка телесната си маса в един стол, съвсем неподходящ за размерите му, и се наведе към

събеседника си, доколкото коремът му позволяваше. Усмихна се на Питърсън, стисна ръката му, не обърна никакво внимание на Мати. Изведнъж тя си помисли, че нещата започват да се навръзват.

Политическият секретар на министър-председателя се сви. За трети път пресекретарят хвърляше вестника през масата към него и за трети път той го връщаше обратно. Сигурно така се е чувствал св. Петър, мислеше си той.

– За Бога, Греъм – скочи пресекретарят, като повиши глас, – не може да скрием всяко скапано копие на „Кроникъл“ в Борнмът. Трябва да му кажем. Ти трябва да му го покажеш. И то сега!

– Защо трябваше да се случва днес? – изстена политическият секретар. – С тези местни избори цяла нощ не сме спали, за да му подготвим речта за утре. Сега ще иска да пренапишем цялото скапано нещо, а откъде ще намерим време? Ще му изгорят бушоните.

Той трясна капака на куфарчето си с нехарактерна ярост.

– Целият стрес от последните седмици, а сега и това. Сякаш няма отгърване, а?

Другият реши да не отговаря, предпочете да изучава гледката към залива от хотелския прозорец. Пак валеше.

Политическият секретар вдигна вестника, нави го на руло и го метна през стаята. Той кацна с трясък в кошчето за боклук, като го преобърна и съдържанието му се разпиля по килима. Изхвърлените листове с чернови на речта се смесиха с цигарена пепел, празни кутийки бира и доматиен сок.

– Заслужава поне да си изяде закуската. Имай милост. Ще му кажа след това – реши той.

Щеше да се окаже лошо решение.

Хенри Колингридж се наслади на яйцата на закуска. Беше завършил речта за конференцията в ранните часове на нощта и беше оставил хората от екипа му да я дооформят и напечатат, а той си легна. Спа добре, макар и кратко; може би за пръв път от седмици насам.

Заклучителната реч за ежегодната конференция винаги висеше над главатата му като мрачен облак. Мразеше конференциите, общите приказки, да е далеч от дома задълго, преяждането всяка вечер за сметка на партията... и речта. Най-вече речта. Дълги часове измъчено обсъждане в задимена хотелска стая, прекъсвано точно когато нещата потръгнат, за да се изпълни някой скапващ ангажимент или да се посети някой досаден прием, като много часове по-късно се опитваха да продължат оттам, докдето са стигнали, само че по-уморени и по-отегчени. Ако речта мине добре, това е просто в рамките на очакваното. Ако е зле, пак щяха да ръкопляскат, но щяха да си тръгнат, мърморейки, че стресът на поста си казва думата. Закон на каръка.

Но все пак виждаше му се краят, само трябваше да изнесе речта. Министър-председателят беше достатъчно уверен, че да предложи на съпругата си разходка по крайбрежната алея след закуска, малко да издухат паяжините, какво от това, че може всеки момент да превали.

Охраната ги следваше няколко стъпки по-назад. Докато се разхождаха, Колингридж изреждаше плюсове и минуси за зимна ваканция в Антигуа или Шри Ланка.

– Мисля си за Шри Ланка тази година – каза той. – Ти може да си стоиш на плажа, ако искаш, Сара, но аз май предпочитам да направя няколко прехода в планините. Там има няколко древни будистки манастира, а пък се говори, че резерватите за диви животни са феноменални. Президентът на Шри Ланка ми разказваше за тях миналата година и звучеше наистина... Скъпа, ти май не ме слушаш!

– Извинявай, Хенри. Просто... гледам вестника на този човек.

Тя кимна към някакъв човек от конференцията, който се мъчеше да държи вестника си под напора на морския бриз.

– По-интересен ти е от мен, а?

Доброто му настроение се изпари, когато в него се прокрадна тревога и се сети, че още никой не му е дал извадката от пресата за деня. Биха му казали, ако има нещо важно, но все пак... Беше направил грешка преди няколко месеца, когато екипът му го убеди, че няма нужда да чете вестниците всеки ден, че подготвените от тях резюмета са напълно достатъчни. Но служителите имаха ограничен поглед върху това какво е важно за деня на един министър-председател и той започна да намира все повече дупки в резюметата, особено по политически въпроси, а най-вече, когато ставаше дума за лоши новини. Това бяха опити да го предпазят, разбира се, но той винаги се страхуваше, че пашкулът, в който го увиват, в крайна сметка ще го задуши.

Спомни си първия път, когато стъпи на Даунинг Стрийт № 10 като министър-председател след посещението си в Бъкингхамския дворец. Беше оставил тълпите и телевизионните камери отвън и като се затвориха вратите зад гърба му, се беше озовал пред необикновена гледка. От едната страна на големия коридор, започващ от вратата, се бяха подредили около двеста държавни служители, които го аплодираха шумно – точно както са правили за Тачър, Калахан, Уилсън и Хийт, точно както щяха да правят за този след него. От другата страна на коридора, с лице към първата редица, стоеше политическият му екип, лоялни поддръжници, които набързо бе събрал около себе си, когато стартира кампанията му за наследяване на Маргарет Тачър, и които беше поканил на Даунинг Стрийт да споделят историческия момент. Бяха само седем човека и изглеждаха смалени в новото обкръжение. Страшно неравностойна численост. Почти не се видя с партийните си съветници през следващите шест месеца, защото на практика те бяха избутани от бюрократичната машина и не остана никой от първоначалната дружина. Не, не беше добра идея да се разчита на държавни служители, беше решил той. Също така беше решил да спре с тези пресрезюмета и да започне пак да чете истинските новини, но все още не беше намерил време да го направи все още. От следващата седмица задължително.

Вниманието му се върна към вестника, който човекът тръскаше, за да му върне формата. Беше на десетина метра и от това разстояние беше трудно да види заглавието. Опита се да не зяпа твърде явно. Думите бавно придобиха някакъв фокус.

„КРИЗА НА РЕЙТИНГА УДРЯ ПРАВИТЕЛСТВОТО“ – крещеше заглавието.

Той направи пет големи крачки и грабна вестника от ръцете на стреснатия мъж.

„БЪДЕЩЕТО НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ПОД ВЪПРОС, СПАД В ЛИЧНИЯ МУ РЕЙТИНГ ЗАСЯГА ПАРТИЯТА“, прочете той. „СТРАХ ОТ ПРОВАЛ НА МЕСТНИ ИЗБОРИ.“

– Хенри! – извика жена му изплашено.

– Какво, по дяволите... – кресна мъжът, преди думите му да замръзнат, когато позна натрапника.

– Всичко наред ли е, г-н Министър-председател? – попита един от охранителите, като застана между двамата мъже.

Колингридж наведе глава.

– Простете, аз не исках... Много съжалявам – промърмори той в извинение.

– Не, г-н Министър-председател, аз съжалявам – каза мъжът, като се осъзна. – Заслужавате по-добро отношение от това.

– Заслужавам, нали? – промърмори Колингридж, преди да се обърне и да закрачи обратно към хотела.

Фактът, че трябваше да вади вестник „Кроникъл“ от боклуците в кошчето, не подобри настроението на министър-председателя.

– От хората по улицата, Греъм. Може ли поне веднъж да не разбирам последен?

– Съжалявам, г-н Министър-председател. Смятахме да ви го покажем веднага след закуската – беше мижавият отговор.

– Смяташ ли, че имам апетит след това? Гледай какви глупости! Не става така, Греъм, просто...

Той спря. Беше стигнал до мястото в статията, където фактите отстъпваха място на спекулации и преувеличения.

Скорошният спад в рейтинга, който посочват проучванията на общественото мнение, проведени от партията, поставя министър-председателя под жестоко напрежение. Утре той ще изнесе заключителната реч на конференцията в Борнмът, на която сега се гледа с още по-голямо внимание, като може да се каже, че е решаваща. Недоволството от управленския стил и ниската ефективност на Колингридж като лидер нараства все повече след изборите, когато резултатите, постигнати от него разочароваха много от неговите колеги. Съмненията със сигурност се подклаждат от данните от последното проучване, според което той има най-ниския личен рейтинг за министър-председател, откакто са започнали да се провеждат такива проучвания преди почти четиридесет години.

– Ужас – промълви Колингридж и продължи да чете.

Снощи получихме следния коментар от човек на важен министерски пост: „Липсва твърда ръка в Кабинета и в Долната камара. Партията е неспокойна. Отличните ни позиции се подкопават от непопулярния ни лидер“. Още по-крайни мнения се изказаха в други звена на правителството. Висшестоящи партийци имат предположения, че съвсем скоро ще се стигне до кръстопът. „Трябва да избираме между нов старт или застои и в крайна сметка провал“, твърди надежден източник. „Минахме през твърде много ненужни проблеми след изборите. Не можем да си позволим да продължаваме така.“ По-песимистичните възгледи са, че Колингридж е като „катастрофа, която всеки момент може да изкара правителството от релсите“.

– Мамка му – възкликна Колингридж на висок глас, като вече не се стараеше да шепне.

„На днешните местни избори в Източен Дорсет, за които се смяташе, че са сигурна победа за правителството, сега се гледа като на решаващ момент за бъдещето на министър-председателя“ – завършваше статията.

Човек може да изкара половината си живот на върха на политическата стълбица, като се учи как да се справя със страха от високото, но пак да му се завие свят, като му дойде в повече.

– Намери скапания плъх, изпълзъл от канала, който стои зад това, Греъм! – изръмжа Колингридж, като мачкаше вестника в ръцете си, сякаш му извиваше врата. – Искам да знам кой го е писал. Кой е говорил с пресата. От кого е изтекла информацията от проучването. И утре за закуска искам топките му на скара!

– Да се обади ли на лорд Уилямс? – предложи политическият секретар.

– Уилямс! – избухна Колингридж. – Нали точно неговото шибано проучване е изтекло! Не искам извинения: искам отговори. Доведи ми Ъркарт. Намери го и каквото и да прави, го доведи тук. Веднага.

Секретарят събра кураж за следващото препятствие.

– Преди да дойде той, г-н Министър-председател, може ли да предложи да хвърлим още един поглед на речта ви? Може да има много неща, които трябва да се променят в резултат на сутрешната преса, а нямаме много време...

– Речта остава, както си е. Всяка дума. Няма да скъсам една съвсем добра реч само защото тези малоумници от пресата са се захванали да мятат лайна. Намери Ъркарт. И то веднага!

Когато звънна телефонът в бунгалото на Ъркарт, не министър-председателят, а външният министър беше на другия край на линията. За облекчение на Ъркарт, Ултън се кикотеше.

– Франсис, ти изкуфяваш май, а!

– Скъпи Патрик, аз не мога...

– Наливай си повечко вода в уискито следващия път. Взел си една от моите кутии вчера, а си забравил твоята тук. При мен са твоите сандвичи, а при теб са тайните планове да нападнем Нова Гвинея или каквато там глупост ме карат да подпиша тази седмица. Предлагам да си ги сменим, преди да са ме арестували за немарливо отношение към държавната собственост. Ще съм при теб след двайсет секунди.

След малко Ъркарт се извиняваше с усмивка на колегата си, но Ултън махна с ръка.

– Няма проблеми, Франсис. Истината е, че така или иначе нямаше да сваря да ги прочета вчера вечерта. Всъщност трябва да ти благодаря. Оказа се много стимулираща вечер.

– Радвам се, Патрик. Тези конференции могат да бъдат много забавни.

Но когато Ултън си тръгна, като още се кикотеше, настроението на Ъркарт се смени. Стана сериозен, веждите му се набръчкаха угрижено и той заключи вратата отвътре, като провери дръжката, за да е сигурен, че никой не може да влезе. Веднага след това спусна щорите и само след като се увери, че няма опасност някой да го види, постави развълнувано червената кутия на бюрото. Разгледа кутията, като търсеше следи от отваряне, после отдели ключ от голямата връзка, която извади от джоба си, и внимателно го пъхна в ключалката. Като вдигна капака, отдолу се показаха не вестници, нито сандвичи, а дебел слой стиропорен опаковъчен материал, натъпкан в кутията. Той го извади и го сложи настрана, преди да се върне към кутията. Внимателно разхлаби червената кожа в един от ъглите и започна да разлепва едно парче от нея, под което се разкри малка дупка, пробита в самата стена на кутията. Процепът беше не повече от пет сантиметра, а в средата му беше сгушен радиопредавател със самостоятелно захранване от миниатюрни живачни батерии, японско производство.

Мениджърът на магазина за охранителна техника близо до улица „Тотъм корт“, който беше посетил преди две седмици, не беше показал никакъв интерес, когато Ъркарт му обясни, че иска да провери един служител, който нарушава правилника.

– Случва се – беше всичко, което каза.

Мениджърът прояви доста повече ентузиазъм в обяснението на всички възможности на техниката, която предлага. Това беше един от най-простите и същевременно най-чувствителни предаватели на пазара, обясни той, който би трябвало да може да хване почти всеки звук, ако няма преграда, на разстояние до петдесет метра и да го пренасочи към специално направен приемник и записващо устройство, което се активира от човешки глас.

– Само гледай микрофонът да сочи горе-долу в посоката на източника на звука и гарантирам, че ще звучи като симфония на Малер.

Ъркарт отиде до гардероба и извади още една министърска червена кутия. Вътре, също в гнездо от предпазен стиропор, лежеше модифицирано портативно радио на къси вълни с вграден диктофон, което беше настроено на честотата на предавателя. Ъркарт забеляза със

задоволство, че деветдесетминутната касетка, която беше сложил, беше записана почти до края. Явно е имало много звук, който да активира записващото устройство.

– Надявам се, че не е просто защото хъркаш, Патрик – пошегува се Ъркарт сам със себе си.

Като го каза, устройството се включи, работи десет секунди и пак спря. Той натисна бутона за превъртане на касетата и гледаше как малките колелца се въртят, когато телефонът звънна пак – викаха го при министър-председателя. Спешно. Пак за урок по чистене на канала.

– Нищо – каза той, като прокара пръсти по червената кожа и на двете кутии, – ще почакате.

Смееше се, докато излизаше през вратата.